

Arrest

**nr. 154 416 van 14 oktober 2015
in de zaken RvV X en X / VIII**

In zake: 1. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X
2. X
handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen X, X en X en X, als wettelijke vertegenwoordiger van voormelde minderjarige kinderen, op 16 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LANCKMANS, die loco advocaat C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 11 december 2009 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij verwezen hierbij onder meer naar het feit dat A.H. een arbeidscontract met het oog op een tewerkstelling in België ondertekende.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 januari 2013, na te hebben vastgesteld dat aan A.H. geen arbeidskaart werd toegekend, de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen en hij nam dezelfde dag ten aanzien van beide verzoekers tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers tekenden beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissingen die hen op 3 juni 2013 ter kennis werden gebracht.

1.3. Verzoekster werd op 18 december 2014 aangetroffen bij een politiecontrole en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam die dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster dezelfde dag werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Naam: [M.]

Voornaam: [B.]

[...]

Nationaliteit: Marokko

+ 3 kinderen

[H.A.] [...]

[H.I.] [...]

[H.I.] [...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 18.12.2014(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

8° wanneer zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr TG.69.L3.007683/2014 opgesteld door politiezone Bilzen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een beslissing tot Bevel om het Grondgebied te Verlaten genomen op 14.01.2013."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 18 december 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Naam: [M.]

Voornaam: [B.]

[...]

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*
- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene had de intentie om te werken zonder arbeidskaart; bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. PV TG. 69. L3.007683 opgesteld door politiezone Bilzen. Bovendien heeft zij reeds een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten gekregen (op 14.01.2013), waaraan zij nooit gevolg gegeven heeft.

Reden waarom haar een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 148 332 van 23 juni 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 14 januari 2013 waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen en de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die als een gevolg van voormelde beslissing ten aanzien van hen werd genomen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Gelet op de verknochtheid tussen de zaak met rolnummer X en de zaak met rolnummer 166 193 is het met het oog op een goede rechtsbedeling aangewezen deze zaken die bij afzonderlijk verzoekschrift werden ingesteld samen te behandelen. De eventuele vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft immers automatisch gevolgen voor de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod die er, volgens de motivering van deze beslissing, mee gepaard gaat.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
[...]*

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 14.01.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikelen 6, 8 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.”

3.2. De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat

verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van voormelde artikelen van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013 door de Raad werd vernietigd kan verweerder ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Tevens moet worden gesteld dat indien verweerder optreedt in het raam van een gebonden bevoegdheid dit niet impliceert dat hij andere wetsbepalingen naast zich mag neerleggen. Er mag hierbij niet uit het oog worden verloren dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan de basis ligt van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod die slechts kan worden genomen indien de voorafgaande verwijderingsmaatregel in zijn verschillende onderdelen correct is.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2014.

De exceptie wordt verworpen.

3.3. Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel, met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM, van het hoorrecht, al dan niet samen gelezen met de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), en van de bewijskracht van een proces-verbaal.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

a) PRÉAMBULE

La partie défenderesse a décidé de n'octroyer aucun délai aux requérants pour quitter le territoire sur la base de l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

La prise de cette décision a pour conséquence l'imposition automatique d'une interdiction d'entrée.

Il s'agit de mesures défavorables au requérant qui trouvent leur source tant dans la législation nationale que dans la législation de l'Union européenne et plus particulièrement la directive 2008/115/CE précitée.

b) PREMIER CONSIDÉRANT

1. La décision attaquée indique tout d'abord que, la requérante ne bénéficie pas d'un titre de séjour valable.

Or, il ressort des pièces du dossier que la requérante a transmis par télécopie, lors de son interpellation, à 9h30, la copie de son titre de séjour italien qui est en cours de renouvellement. (pièce 3) En Italie, les étrangers disposent d'un délai de 60 jours après l'expiration de leur carte pour renouveler leur titre.

Elle entendait ainsi faire valoir des arguments sur la raison de sa présence sur le territoire.

La décision viole l'obligation de motivation puisqu'elle ne tient pas compte des éléments relevant du dossier.

En outre, la décision viole l'article 7 alinéa 1, 1° de la loi du 15.12.1980 étant donné que contrairement à ce qu'allègue la décision attaquée, la requérante bénéficie d'un titre de séjour valable.

2. La décision attaquée est également motivée au regard de l'article 7 alinéa 1, 8°, au motif que la requérante constituerait un risque d'atteinte à l'ordre public et qu'elle avait l'intention de travailler sans titre de séjour ou permis de travail ou carte professionnel.

Pour ce même motif, la partie adverse refuse de donner un délai pour quitter le territoire sur la base de l'article 74/14 § 3 de la loi du 15.12.1980.

L'élément invoqué ne repose pas sur des éléments objectifs et pertinents qui se trouvent au dossier.

La requérante a fait la demande de toutes les pièces qui se trouvaient au dossier administratif à partir du 18/12/2014. (pièce 4).

La décision se réfère à un PV qui ne se trouve pas au dossier. Il n'y a pas de flagrant délit. L'élément ne pouvait être valablement invoqué qu'après un procès équitable sous peine de violation des droits garantis par l'article 6 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, surtout dès lors que l'Office des Etrangers fonde sa décision sur une « intention » de travail au noir..

Le Procès-verbal auquel il est fait référence ne figure pas au dossier administratif. Seuls y figurent deux rapports administratifs de contrôle(pièce 6), l'un daté du 18/12/2014 à 9h et l'autre du même jour à 12h10.

La requérante soutient ne pas avoir été entendue ni auditionnée pendant son interpellation et son arrestation administrative.

Les rapports administratifs de contrôle mentionnent cependant que l'intéressé a été entendue et que ces déclarations doivent être interprétées en ce sens qu'elle a été interpellée dans une voiture alors qu'elle était en route vers la commune de Bilzen pour y travailler illégalement.

Il ne ressort cependant pas du dossier que la requérante ait été auditionnée. Or, lorsqu'une personne est auditionnée, le procès-verbal doit contenir les déclarations que le fonctionnaire a pu recueillir. Ce qui n'est pas le cas, en l'espèce.

Aucun autre PV contenant les déclarations qu'aurait pu faire la requérante ne se trouve au dossier.

En l'espèce, le rapport administratif de contrôle est rédigé par un fonctionnaire de police.

Or, tout fonctionnaire de police qui constate une infraction ainsi que les renseignements obtenus et les constatations faites font l'objet d'un PV (article 40 de la loi du 5/8/1992 sur la fonction de police).

Le PV contient également les déclarations que le fonctionnaire a pu recueillir au sujet de l'infraction.

Le PV n'est soumis à aucune forme particulière mais doit énoncer l'identité et les fonctions de son rédacteur. Ce qui est le cas en l'espèce.

Le PV ne fait foi jusqu'à preuve du contraire que quant aux constatations matérielles et non aux appréciations personnelles des rédacteurs.

En l'espèce, il a été relevé qu'il n'est pas question de flagrant délit. Il ressort en outre des termes du rapport administratif de contrôle que les faits invoqués ne ressortent que d'une interprétation faite par le fonctionnaire de police. Or, cette interprétation n'a pas de force probante.

Enfin, la requérante rappelle qu'elle n'a pas été auditionnée. Aucune pièce du dossier ne permet de démontrer qu'une audition ait été faite. En effet, les déclarations recueillies par un fonctionnaire doivent faire l'objet d'un PV. Ce qui, pour rappel, n'est pas le cas en l'espèce.

En conséquence, le rapport administratif de contrôle n'a pas de force probante quant à l'infraction de travail au noir, et il y a lieu de conclure que la motivation de l'acte attaqué qui repose essentiellement sur ce fait, ne repose pas sur des éléments exacts, pertinents et pertinents.

Par conséquent la décision n'est pas suffisamment motivée en faits et Votre Conseil n'est pas en mesure d'en vérifier la légalité, des éléments essentiels manquant au dossier.

En outre, l'Office des Etrangers qui décide sur la base de ses informations que la requérante constitue un risque pour l'ordre public viole le principe de la présomption d'innocence tel que contenu à l'article 6 de la Convention.

Partant, la mesure d'éloignement sans délai pour quitter le territoire n'est pas suffisamment motivée et viole les dispositions relatives à l'obligation de motivation des actes administratifs ainsi que l'article 7 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers le cas échéant lu en combinaison avec l'article 6 de la CEDH.

3. A tout le moins, il aurait fallu entendre l'intéressé quant à ce avant de prendre la décision préjudiciable.

En effet, à aucun moment, la requérante n'a été entendue ni quant à sa situation de séjour ni à l'intention de travail au noir qui lui est imputée. Son époux a pris l'initiative de faxer les documents de son épouse à la zone de police où elle était retenue mais à aucun moment, on ne lui a posé des questions quant à son interpellation ou aux documents envoyés par son époux. (pièce 3)

La requérante a effectivement été privée de la garantie de faire valoir ses observations alors qu'elle devait effectuer certaines démarches.

Ayant introduit un recours contre la décision de refus de séjour et le seul ordre de quitter le territoire qui ne lui a jamais été notifié par l'Office des Etrangers, il est logique qu'elle se trouve encore en Belgique. Elle aurait perdu l'intérêt au recours introduit dans le cas contraire. (pièce 5)

En effet, selon la jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers, un recours contre une décision de refus de séjour pris sur la base de l'article 9bis ou 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers devient sans objet lorsque celui-ci a quitté le territoire.

Selon la jurisprudence du Conseil du Contentieux des Étrangers l'intérêt du recours doit tant exister au moment de son introduction et jusqu'au prononcé de l'arrêt. Il y a un intérêt au recours, selon le Conseil du Contentieux des Étrangers, lorsque celui-ci apporte actuellement un avantage qui puisse avoir des effets utiles:

« 2.3. S'agissant de la décision de refus de séjour, le Conseil s'interroge sur l'intérêt qu'a la partie requérante à maintenir son recours eu égard à ce rapatriement.

Le Conseil rappelle, en effet, que « l'intérêt tient dans l'avantage que procure, à la suite de l'annulation postulée, la disparition du grief causé par l'acte entrepris » (P.LEWALLE, Contentieux administratif, Bruxelles, Ed. Larcier, 2002, p. 653, n° 376).

Le Conseil constate qu'il s'agit d'une décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile suivant le Règlement (CE) n° 343/2003, du Conseil du 18 février, 2003 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des États membres par un ressortissant d'un pays tiers (ci-après Règlement Dublin II). Par cette décision, la partie requérante est informée que la partie défenderesse estime ne pas être responsable de la demande d'asile et décide également de ne pas faire application de l'article 3.2. dudit Règlement.

2.4. Le seul fait que la partie requérante subit un grief suite à la décision attaquée n'est pas suffisant pour justifier du maintien d'un intérêt au recours, encore faut-il que l'annulation de cette décision apporte actuellement à la partie requérante un avantage qui puisse avoir des effets utiles. A l'audience la partie

requérante n'a pas donné plus d'information sur l'avantage concret, actuel et utile que pourrait lui procurer l'annulation de la décision attaquée.

2.4. Par conséquent, il s'impose de déclarer le recours de la partie requérante irrecevable, ceci en application d'une jurisprudence administrative constante qui considère que, pour fonder la recevabilité d'une demande, l'intérêt que doit avoir la partie requérante à sa demande doit non seulement exister au moment de l'introduction de cette demande [...]

En conséquence, il y avait lieu à entendre la requérante tant quant au risque d'atteinte à l'ordre public invoqué qu'à la légalité de son séjour, ce que la partie adverse est restée en défaut de faire.

Or, la requérante avait les éléments suivants à faire valoir :

- Recours en suspension et annulation auprès du CCE contre le premier ordre de quitter le territoire jamais notifié à la requérante pour lequel il serait considéré qu'il est sans intérêt si elle quittait la Belgique alors qu'elle y invoque la violation de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales,
- Scolarité des enfants,
- Titre de séjour italien en cours de renouvellement,
- Pas de violation de l'ordre public établie après un procès équitable conforme à l'article 6 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Or, il s'agit d'éléments de nature à pouvoir influencer sur la décision prise par la partie adverse.

Il y a violation du principe du droit d'être entendu du droit de l'Union ainsi que du principe général audi alteram partem.

4. La décision en ce qu'elle reproche à la requérante de ne pas avoir donné suite à l'ordre de quitter le territoire du 14 janvier 2013 porte atteinte au droit à un recours effectif de la requérante tel que garanti par l'article 13 de la Convention.

En effet, dans le recours introduit le 3 juillet 2013 à l'aide de son autre conseil, Me Virginie GAUCHE, la requérante invoque la violation de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (voir p. 26 et s. de la pièce 5).

Or, lorsqu'un individu invoque la violation d'une disposition de la convention il doit avoir accès à un recours effectif.

Il ressort de la jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers qu'en cas de recours contre une décision de refus de séjour et d'un ordre de quitter le territoire, le recours devient sans objet si l'intéressé ne se trouve plus sur le territoire.

L'adoption d'un nouvel ordre de quitter le territoire au motif qu'il n'a pas été donné suite à l'ordre de quitter le territoire précédent met gravement en péril le droit à un recours effectif de la requérante.

Il y a violation de l'article 13 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lu en combinaison avec l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

5. La décision refuse d'octroyer un délai volontaire sur la base de l'article 74/14 §3, 4° de la loi du 15.12.1980 au motif que le requérant n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire dd. 14/1/2013.

Or, il ressort du dossier administratif que la requérante a introduit un recours contre cet ordre de quitter le territoire et la décision de refus de séjour qui le fondait et que le Conseil du Contentieux des Etrangers n'avait pas encore statué sur ce recours.

A tout le moins, la requérante a envoyé un début de preuve de ce qu'un recours était pendant contre cet ordre de quitter le territoire.

L'Office des Etrangers n'est pas sans ignorer la jurisprudence du Conseil du Contentieux des Etrangers selon laquelle le recours devient sans objet ou sans intérêt si l'intéressé ne se trouve plus sur le territoire.

Il s'agit d'un élément relevant et pertinent de nature à expliquer pourquoi la requérante n'a pu donner suite à l'ordre de quitter le territoire et qui était de nature à influencer la décision.

La partie adverse aurait dû agir avec d'autant plus de précaution dans ce cadre que l'absence de délai pour quitter le territoire, emportait d'office et automatiquement l'adoption d'une interdiction d'entrée sur le territoire, mesure encore plus attentatoire des droits et libertés des requérants.

Partant, il y a violation de l'article 74/14 et des dispositions relatives à la motivation.

6. L'ordre de quitter le territoire porte atteinte à la vie privée et familiale de la requérante et de ses enfants.

En effet, la partie adverse avait parfaitement connaissance de l'existence dans le chef des requérants d'une vie privée en Belgique.

La partie adverse est demeuré en défaut de procéder l'examen des intérêts en présence et de leur mise en balance.

La partie adverse n'ignorait cependant pas que les requérants avaient fait de la Belgique le centre de leurs intérêts, ce qu'elle avait elle-même reconnu dans sa décision du 13 février 2012 « Vous apportez également les preuves d'un ancrage durable en Belgique ».

La partie adverse était également parfaitement au courant de la scolarité suivie depuis 2009 par les enfants, actuellement âgés de 13 ans, 12 ans et 9 ans.

La scolarité des enfants fait incontestablement partie de leur vie privée.

Vu l'âge des enfants et leur présence sur le territoire depuis plus de six ans, il est évident que la partie adverse aurait dû avoir son attention d'autant plus attirée sur leur scolarité.

La partie adverse ne fait pas état de la scolarité des enfants dans sa décision attaquée, elle n'a cependant pas évalué les conséquences d'un retour contraint au Maroc sur cette scolarité.

Or, la partie adverse n'ignorait pas :

- l'âge des enfants et le fait, qu'en raison de cet âge, ils étaient tous trois au moment de l'adoption de la décision querellée, soumis à l'obligation scolaire conformément à l'article 1er de la loi du 29 juin 1983 concernant l'obligation scolaire, lequel dispose que : « Le mineur est soumis à l'obligation scolaire pendant une période de douze années commençant avec l'année scolaire qui prend cours dans l'année où il atteint l'âge de six ans et se terminant à la fin de l'année scolaire, dans l'année au cours de laquelle il atteint l'âge de dix-huit ans » ;*
- que les enfants étaient dûment scolarisés en Belgique depuis 2009 et que cette scolarité se passait au mieux (il appert au regard des pièces en possession de la partie adverse que les enfants ont réussi chacun des années scolaires depuis 2009) ;*
- l'âge des enfants au moment de leur arrivée sur le territoire (respectivement 5 ans, 4 ans et quelques mois) et, partant, le fait que, compte tenu de leur âge au moment de l'adoption de la décision attaquée, ils n'ont actuellement connu aucun autre enseignement que l'enseignement belge.*

Compte tenu de l'âge des enfants à leur arrivée sur le territoire et de la longueur de leur séjour en Belgique (plus de six ans), la partie adverse ne pouvait ignorer que la Belgique constituait leur environnement naturel et, plus particulièrement, en matière d'enseignement, et que leur pays d'origine leur était totalement étranger et ce, d'autant plus que les enfants ne sont pas nés au Maroc mais en Italie.

Compte tenu des éléments en possession de la partie adverse, elle ne pouvait ignorer que la décision querellée était de nature à entraver la scolarité des enfants et à occasionner un déracinement évident dans leur chef.

La partie adverse n'a cependant tenu aucun compte du déracinement qu'engendrera un éloignement de la Belgique dans le chef des enfants et plus particulièrement dans le cadre de leur scolarité.

La partie adverse a dès lors manqué à son obligation de réaliser une mise en balance des intérêts en présence.

La partie adverse a partant violé l'article 8 de la C.E.D.H. de même que son obligation de motivation formelle.

Ce faisant, la partie adverse a violé les principes et dispositions légales invoqués au moyen.

7. Enfin, la partie adverse n'est pas sans ignorer l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

En l'espèce, il ne ressort pas de l'ordre de quitter le territoire que la partie adverse ait tenu compte de l'intérêt supérieur des enfants ou de leur vie familiale en adoptant la décision attaquée.

La décision ne contient aucune motivation relative à l'intérêt supérieur des enfants ou de leur vie familiale. »

En conséquence, il y a tant violation de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 que de l'obligation de motivation."

4.2. Verweerder repliceert als volgt :

"In het enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In een 'preambule' heeft de verzoekende partij kritiek op het feit dat haar geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

Verweerder verwijst naar artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid;

4° de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven."

Gelet op het proces-verbaal TG.69.L3.007683/2014 waarin sprake is van zwartwerk, is het niet onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging oordeelt dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Verzoekende partij werd aangetroffen in een voertuig dat onderweg was naar Bilzen om er illegaal te werken.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd gezien deze verwijst naar het proces-verbaal van de politie van Bilzen.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan betwisten geen gevolg te hebben gegeven aan een eerdere beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), genomen op 14.01.2013.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarbij verzoekende partij uiterlijk op 18.12.2014 het Rijk diende te verlaten.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor als zou uit de stukken van het dossier blijken dat zij een Italiaanse verblijfstitel heeft voorgelegd, die zou worden vernieuwd. Los van het feit dat dit al helemaal niet uit het administratief dossier blijkt, laat verweerder gelden dat deze beweringen nog steeds geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, met name dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verzoekende partij geeft op heden zelf toe dat zij zou bezitten over een reeds verstreken Italiaanse verblijfstitel. De verklaringen omtrent de administratieve praktijk in Italië zijn niet dienstig. Er kan niet worden betwist dat verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet over een geldig paspoort met een geldig visum beschikt.

In een tweede onderdeel geeft verzoekende partij opnieuw kritiek op het feit dat haar geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

Verweerder herhaalt dat gelet op het proces-verbaal TG.69.L3.007683/2014 waarin sprake is van zwartwerk, het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging oordeelt dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Verzoekende partij werd aangetroffen in een voertuig dat onderweg was naar Bilzen om er illegaal te werken.

Er werd hiertoe een administratief verslag opgesteld op 18.12.2014, dat zich in het administratief dossier bevindt. Hierin wordt verwezen naar het PV met nummer TG.69.L3.007683/2014.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd gezien deze verwijst naar het proces-verbaal van de politie van Bilzen en de gemachtigde hierbij heeft aangegeven dat verzoekende partij niet beschikt over een arbeidskaart of beroepskaart. Verweerder wijst hieromtrent op volgende rechtspraak :

"In de mate dat zij aanvoert dat dit proces-verbaal niet aan haar werd ter kennis gebracht, zodat de motiveringsplicht niet werd nageleefd, dient erop gewezen dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, het volstaat om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK. t. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 — 133)." (R.v.V. nr. 62.750 van 31 mei 2011)

Terwijl niet dienstig kan worden voorgehouden dat met het proces-verbaal geen rekening zou mogen worden gehouden gezien er (nog) geen strafrechtelijke veroordeling is uitgesproken. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging mag wel degelijk rekening houden met de elementen die blijken uit het administratief verslag en de rest van het administratief dossier.

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

Terwijl uit het administratief verslag overigens blijkt dat de betrokken politiebeambte, de heer [K.S.], de verklaringen van de betrokkene heeft geïnterpreteerd als volgt: ‘aangetroffen in een voertuig met kentekenplaat 1GEH189 _ betrokkene waren onderweg naar 3740 Bilzen om er illegaal te werken’. Verzoekende partij kan heden dan ook niet dienstig voorhouden niet te zijn gehoord naar aanleiding van het proces-verbaal TG.69.L3.007683/2014.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, mag de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk rekening houden met hetgeen werd geattesteerd door de politiediensten, meer bepaald door de politiebeambte de heer [K.S.].

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Verzoekende partij beroept zich op artikel 6 EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zij niet werd gehoord naar aanleiding van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar

aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag dd. 18.12.2014, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen. Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen.

Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat haar verblijf precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling

van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag betoog omtrent het hoorrecht, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de kritiek van verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met het door haar ingestelde beroep tot nietigverklaring van de beslissing dd. 14.01.2013 van de gemachtigde van de Staatssecretaris, houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), laat de verweerder gelden dat deze kritiek vooreerst geen verband houdt met de verplichting om een bestuurshandeling formeel te motiveren en de door verzoekende partij aangevoerde schending dus niet kan doen aannemen, alsook dat de genoemde beslissing dd. 14.01.2013 rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p).

Verzoekende partij diende bijgevolg gevolg te geven aan het eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Terwijl voormelde beslissingen wel degelijk aan verzoekende partij ter kennis werden gebracht. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd op 03.06.2013 aan verzoekende partij betekend.

Het ingestelde schorsings- en annulatieberoep tegen het eerste bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft naar aanleiding van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds uiteengezet om welke redenen een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden aanvaard, en tevens het schoolgaan van de kinderen niet.

Terwijl verweerder nog verwijst naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste en tweede onderdeel van het enig middel van verzoekende partij nopens de opnieuw ingeroepen Italiaanse verblijfstitel en de schending van artikel 6 EVRM.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

In een vierde onderdeel wijst verzoekende partij op een schending van artikel 13 EVRM, gezien er werd gemotiveerd dat er geen uitvoering werd gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.01.2013. Verzoekende partij wijst op het door mr. GAUCHE ingediende beroep.

Verweerder wijst er evenwel nogmaals op dat dat de genoemde beslissing dd. 14.01.2013 rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p). Verzoekende partij diende bijgevolg gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.01.2013.

Terwijl verzoekende partij zich verder kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman, mr. GAUCHE, bij de ingestelde beroepsprocedures.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Verzoekende partij beroept zich op een schending van artikel 8 EVRM, doch deze kan niet worden aangenomen. Verweerder wijst op de bewoordingen van de beslissing dd. 14.01.2013 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“Les requérants invoquent le respect l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. Toutefois, notons que cet élément n'est pas de nature à justifier l'octroi d'un titre de séjour de plus de trois mois. Le Conseil d'Etat rappelle que la Jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme a, à diverses occasions, considéré que cette disposition ne garantissait pas en tant que tel le droit pour une personne de pénétrer et de s'établir dans un pays dont elle n'est pas ressortissante (CCE - Arrêt N° 5616 du 10/01/2008). De plus, la Cour a jugé que “les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (Cour eur. D.H., Arrêt Ezzouhdi du 13 février 2001, n°47160/99). Les États jouissent dès lors toujours d'une marge d'appréciation de l'équilibre qu'il convient de trouver entre les intérêts concurrents de l'individu qui veut séjourner dans l'Etat et de la société dans son ensemble (Tr. de Première Instance de Huy — Arrêt n°02/208/A du 14/11/2002). Cet élément ne peut constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation.”

Terwijl het hele gezin het grondgebied dient te verlaten zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

In een vijfde onderdeel verklaart verzoekende partij dat er onterecht geweigerd wordt een termijn op te leggen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Opnieuw wijst verzoekende partij op het ingediende beroep, dat geenszins een schorsende werking heeft. Verzoekende partij diende bijgevolg wel degelijk uitvoering te geven aan het ten opzichte van haar genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij maakt geen nadeel aannemelijk, terwijl verweerder er verder op wijst dat verzoekende partij kan worden vertegenwoordigd door haar raadsman bij de ingestelde beroepsprocedures.

Er kan geen schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 14.01.2013.

In een zesde onderdeel wijst verzoekende partij op een schending van artikel 8 EVRM.

Er zou sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM gezien verzoekende partij in het Rijk een privéleven zou hebben opgebouwd en haar belangen zich op het grondgebied situeren.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op een voorgehouden privéleven die zij in illegaal verblijf zou hebben verworven. Verweerder wijst hieromtrent op volgender rechtspraak:

"Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet

tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi / Verenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014,[...]).

“de raad benadrukt evenwel dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07 , Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77)” (R.v.V. nr. 114.469 dd. 26.11.2013)

Terwijl sociale relaties niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).” (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

“Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolstelsel.

De kinderen zouden trouwens ook geen nadelige gevolgen hebben opgelopen na hun overgang in 2009 naar Vlaanderen. Daarnaast kan het de ouders niet ontgaan zijn dat hun 3 kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts precair was.

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

De beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande zijn derhalve niet relevant.

Terwijl tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be,[...]).

In een zevende en laatste onderdeel wijst verzoekende partij nog op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het

komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging hieromtrent reeds uitspraak heeft gedaan naar aanleiding van de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.3.1. Er moet worden geduïd dat artikel 74/14, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien er een beslissing tot verwijdering wordt genomen ten aanzien van een onderdaan van een derde land die niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven aan deze vreemdeling een termijn van zeven tot dertig dagen dient te worden toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen op dat in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid is voorzien om af te wijken van de in § 1 van voormelde bepaling voorziene termijn. Hij benadrukt dat hij, overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet vermag om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven waarbij niet wordt voorzien in een termijn om vrijwillig het land te verlaten indien de vreemdeling aan wie deze verwijderingsmaatregel is gericht een gevaar vormt voor de openbare orde of niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Verweerder stelt dat hij in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft verwezen naar het gegeven dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde en dat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013.

Verzoekers betwisten dat verzoekster een handeling zou hebben gesteld die toelaat te besluiten dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en houden voor dat dit ook niet kan worden afgeleid uit de stukken waarover verweerder beschikt.

De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder zijn standpunt dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde baseert op een administratief verslag van een politie-inspecteur waarin wordt gesteld dat verzoekster werd aangetroffen in een voertuig, dat zij onderweg was naar de gemeente Bilzen om er illegaal te werken en dat een proces-verbaal werd opgesteld. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel geenszins op grond van welke objectieve feitelijke vaststellingen er zou kunnen worden geconcludeerd dat verzoekster van plan was om zonder de vereiste arbeids- of beroepskaart een bezoldigde activiteit in België aan te vatten. Uit het administratief politieverslag kan slechts worden gelezen dat een politie-inspecteur overging tot het *“interpreteren”* van verzoeksters verklaringen en op basis van deze interpretatie aangaf dat zij de intentie had om in Bilzen te werken zonder hiertoe over de vereiste machtiging te beschikken. Er blijkt evenwel niet dat enige verklaring van verzoekster – verzoekster ontkent zelfs gehoord te zijn – tot deze interpretatie kan leiden en verweerders standpunt dat verzoekster *“een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging”* en daarom *“een gevaar voor de openbare orde [is]”* een correcte feitelijke grondslag heeft.

In zoverre in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ook nog wordt gemotiveerd dat verzoekster heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013 kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de Raad bij arrest nr. 148 332 van 23 juni 2015 de beslissing waarbij verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond werd afgewezen heeft vernietigd en heeft geoordeeld dat de beslissing van verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013 als een accessorium moet worden beschouwd en daarom ook diende te worden vernietigd. Ingevolge dit arrest dient het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013 waarnaar verweerder verwijst te worden geacht nooit te hebben bestaan en kan deze beslissing derhalve geen grond vormen voor een andere beslissing.

Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat de motieven die verweerder aanvoerde om te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarin geen termijn is bepaald om vrijwillig het land te verlaten geen steun vindt in objectieve en pertinente gegevens in het administratief dossier en dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.3.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing kan het volstaan te duiden dat, zoals verzoekers in hun tweede verzoekschrift terecht aangeven, in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat een inreisverbod slechts aan een vreemdeling kan worden opgelegd indien aan deze vreemdeling ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waarbij niet is voorzien in een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten of indien deze vreemdeling geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering.

Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing in eerste instantie gesteld dat hij in het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2014 aan verzoekster geen termijn om vrijwillig het land te verlaten heeft toegestaan en hij heeft daarnaast ook toegelicht dat verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting die voortvloeit uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013.

Aangezien bij de bespreking van het middel dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing is gebleken dat verweerders standpunt dat aan verzoekster geen termijn om het grondgebied dient te worden toegestaan geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier zodat niet blijkt dat verweerder toepassing kon maken van de bepalingen van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en dit bevel derhalve dient te worden vernietigd en eveneens werd vastgesteld dat de eerdere beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013 reeds werd vernietigd bij arrest nr. 148 332 van 23 juni 2015 kan de Raad slechts besluiten dat verweerder door de tweede bestreden beslissing te nemen artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschon-

den en deze beslissing derhalve ook dient te worden vernietigd. Verweerders beschouwingen in zijn tweede nota – waarbij wordt uitgegaan van de rechtsgeldigheid van de aan verzoekster betekende bevelen om het grondgebied te verlaten – doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK